

Životopis pamětnice Heleny Pšenčíkové

Paní Helena Pšenčíková se narodila v roce 1939 ve Zlíně, kde žije i nyní. V době druhé světové války žila s rodiči a mladším bratrem ve čtvrti Letná, v jednom z takzvaných baťovských čtvrtáček. Ačkoliv už zuřila válka, na své velmi rané dětství má hezké vzpomínky, třeba jak se s ostatními dětmi koupaly na zahradě a jezdily na koloběžkách po ulici nebo jak s rodiči chodila do parku.

Napětí a strach z války vnímala až na podzim roku 1944, kdy bývaly poplachy. Houkala tovární siréna a všichni museli utíkat do protileteckých krytů. Vzpomíná si na velký nálet, kdy ji a bratra maminka vzala a šli všichni do krytu nad Letnou. Než je maminka stihla přikrýt dekou, tak viděla padající bomby na Zlín a slyšela velké rány. Bomby zasáhly i její rodný dům. Když nahlídli s rodiči dovnitř, viděla opadanou omítku. Dům byl neobyvatelný, proto se nastěhovali k rodině maminčiny sestry do Jaroslavic, kde ji ve sklepě na brambory zastihlo osvobození Zlína. Vzpomíná na příchod ruských vojáků a na to, že se velmi bála, když se ještě střílelo, protože už měla trauma z bombardování.

Jednoduchý život neměli lidé ani po válce. Maminka pamětnice musela obracet odřený kabát, protože nový si nemohla koupit. Nebyla k dostání pletací vlna, ale byly k dostání podkolenky, které maminka rozpárala, získala tak vlnu a dětem z ní něco upletla. Topilo se v kamnech, muselo se složit uhlí. Na zimu se zavařovalo ovoce, nakládala zelenina. Nebyly ledničky, potraviny se uchovávaly v octu ve sklepě, vejčička zase do vápna.

Mladé generaci odkazuje, aby se více zajímala o historii svého města, aby se hodně vyptávala. Mrzí ji, že se na spoustu věcí nezeptala a dnes už nemá, koho by se zeptala. Její životní motto je: „Kéž bych více mohla a méně chtěla.“ Velký důraz klade na rodinu a přátelství.

Vanessa Chytilová, Thea Oravtsová